

Column

Wat zijn de mensen lief

Richard Kemper

22-11-24, 18:19

Voor spitse commentaren op het wereldnieuws kunt u deze week het beste maar even doorbladeren. Het is nogal aan me voorbij gegaan. Ik had m'n eigen wereldnieuws. Deze week overleed mijn moeder.

Jarenlang zeiden mensen tegen me „Wat geweldig dat je ze allebei nog hebt!” of „O jee, jij moet nog...” Doelende op het onbeschrijflijke gevoel om een van je ouders te verliezen. Nu ben ik een van hen. En inderdaad, het is onbeschrijflijk, ik ga het ook niet proberen. Bovendien zei een wijs iemand ooit tegen me „Bij heftige gebeurtenissen zeg je meestal pas iets verstandigs over het litteken, niet over de wond.” Ik wacht dus nog even.

Een ding wil ik wel kwijt over afgelopen week. Wat zijn de mensen lief. Omdat ik een voorstelling afzegde op de dag van het overlijden en blijkbaar veel mensen vermoedden dat zoiets de reden moest zijn, werd ik via social media overspoeld met hartjes, mooie woorden en een kusemoticons. Zelfs de door mijn verfoeide yogahandjes leken opeens een aai over mijn bol. Volstrekt onbekende mensen die gewoon even wilde laten weten dat ze aan me dachten. Een simpel gebaar met ongekend effect. Ook mijn telefoon ontplofte. Rake woorden, mensen die een herinnering deelde aan haar, een foto stuurde die ze nog ergens hadden of probeerde te omschrijven hoe het voor mij moest voelen. Of dat klopte deed er niet toe, het feit dat mensen moeite doen om zich even in me te verplaatsen is, ik zou bijna zeggen, onbeschrijflijk.

Maar vooral moeten we het even hebben over de mensen die tot op het laatst voor mijn moeder hebben gezorgd. Mijn moeder vergat de laatste tijd namelijk soms dingen. En soms was dat best veel. Dus kwam ze op een plek waar mensen werken die daar beter mee om kunnen gaan. Geen consultants. Geen influencers, geen coaches, geen cabaretiers. Maar mensen die écht iets kunnen. En vooral iets doen. Namelijk zorgen voor andere mensen. Met geduld, begrip en tijd. Zonder dat er een spotje op ze staat of een camera. Zonder dat ze er financieel onafhankelijk van worden of ze zich 'slim hebben ingekocht'. Ze wandelen, doen spelletjes, vegen billen af, maken anderen rustig, troosten ze, puzzelen, zingen, lachen, huilen, voeren, strijken door grijze haren en kussen ze welterusten. Ze bewegen moeiteloos mee in een onbekende wereld van mensen die ze tot voor kort niet eens kenden.

Natuurlijk zijn er mensen die zeggen 'dat is nu eenmaal hun baan'. Maar dan zouden ze voor hetzelfde geld (of meer) nog honderd andere dingen kunnen doen. Zonder nachtdiensten, zonder enorme verantwoordelijkheid over anderen, zonder rugpijn van het tillen, zonder angstaanvallen en zonder steeds opnieuw afscheid te moeten nemen van iemand waar je net een beetje om was gaan geven.

Mijn moeder ploos op zaterdag dit stukje op deze pagina altijd uit. De laatste jaren steeds vaker op een dag. „Maar dat heb ik helemaal nog niet gelezen!”, riep ze dan. En daar ging ze weer. Toch was mijn moeder zoveel meer dan wat ze vergat. En juist dat zagen ze op haar laatste plek. Niet de ziekte, maar de mens. Zo ben ik uitgerekend via mijn moeder op de valreep nog herinnerd aan iets wat je in deze tijd bijna zou vergeten. Wat zijn de mensen lief.

Instagram @richardkemper